

လမင်းမိုမို
နှစ်ဦးအတူ

အခန်း(၁)

အိမ်တံခါးကို အသာကလေး တွန်းဖွင့်လိုက်တာတောင် တံခါးပတ္တာများက တိုးတိုးကလေး တော့ အသံထွက်ချင်သေးသည် ။ တံခါးပတ္တာများကို သည် နေ့တော့ ဆီထည့်ဖို့ မမေ့လျော့အောင် သတိထားမှ ဟု ‘ဂုဏ်’တွေ့လိုက်မိလေသည် ။ သည် လောက်သံချေးကိုက်ပြီး သည် လောက်အထိ ကျပ်နေတာတောင် အသံတိုးတိုးပဲ ထွက်ရှာသည် ကို ဂုဏ် ကျေးဇူးတင်လျက် အခန်းထဲ ဖွဖွကလေး ဝင်လိုက်သည် ။

ညီလေး အိပ်ရှာပါစေ။ မနိုးပါစေနင့်ဦး။

ဂုဏ်သည် နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်နှင့် ထိမနေရုံတစ်မည် နီးကပ်လှသော စားပွဲရှိရာသို့ ခပ် ဖြည်းဖြည်း ဂရုတစိုက်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းတွင် တစ်ချက်တော့ ထောက်ရမြဲဖြစ် သော ညာလက်မောင်းရင်းနှင့် ဖိစိုက်အားပြုထားရသည့် ချိုင်းထောက်တုတ်ဖျားနှင့် သမံတလင်း ထိရာမှ အသံမြည်မှာ ကိုတော့ ဂုဏ် မပူရတော့ပေ။

တုတ်နှင့် သမံတလင်း ထိခတ်သံက ဂုဏ်သွားလေရာ ဘယ်တစ်လှမ်းပြီး ညာတစ်ချက်တိုင်း ၌ စည်းချက်ကျ ‘တဒေါက်ဒေါက်’ မြည်ပြီး လိုက်ပါနေတတ်တာကို ကာယကံရှင်ဖြစ်သော ဂုဏ် ပင်လျှင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လွန်းမက ဖြစ်ရသည် ။ အဲဒါကြောင့် ထုတ်ဖျားထိပ်မှာ တ

ပ်ဆင်ဖို့ ရာဘာတုံးကလေး တစ်ခုလောက် ရှာလုပ်ပေးပါလို့ ညီလေးကို ဂုဏ်ပူဆာခဲ့တာ။ ညီလေး မြို့ထဲက ဝပ်ရှောင်တစ်ခုမှာ လုပ်ခိုင်းခဲ့တာ ဟု ဆိုသည် ။ ကားဘီးတာယာအသားမျိုး ရာဘာတုံး မည်းမည်းက လေးအတွက် အဖိုးအခ တစ်ပြားမှ မကျခဲ့ပေ။

ထိုဝပ်ရှောင်က ညီလေးသူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်၊ ညီလေး ကားအမြဲပြင်နေကျလည်း ဖြစ်သော ကိုလှဦး၏ ဝပ်ရှောင် ဖြစ်သည် ။ ရာဘာတုံးက လေးကို ဦးထုပ်ကလေးလို ခါးလယ်ထွင်းပြီး တုတ် ဖျား စွပ်ထားလိုက်ရုံပင်။ လမ်းလျှောက်ရာမှာ တဒေါက်ဒေါက်သံ မပါတော့သည့်အတွက် ဂုဏ်ကျေ နပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည် ။

ဂုဏ်သည် စားပွဲရှေ့ရပ်ကာ စားပွဲကို ခါးကိုင်းကျော်လျက် စားပွဲနောက် နံရံမှ ပြတင်းပေါက် ကို အသံမထွက်အောင် ဖွင့်လိုက်သည် ။ အပေါ်ချက်ဖြုတ်မို့ ခြေဖျားထောက်တိုင်း ဂုဏ်မှာ အခက်အခဲ တွေ့ရမြဲ။ ခုလည်း ခက်ခက်ခဲခဲပင် ပြတင်းပေါက် ပွင့်သွားပြီးသောအခါ ဂုဏ်က အခန်းဆီး အပြာနု ကလေးကို ဘေးသို့ တစ်ဝက်ဆွဲကပ်လိုက်၏။

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော နေရောင်ခြည်၏ အားဖြင့်သာ ညီလေး အလိုလျောက် နိုးလာစေ ချင်သည် ။ အသံဗလံ တစ်ခုခုကြောင့် ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပေမယ့် အလုပ်ပိတ်ရက် မဟုတ်တာမို့ ညီလေး မကြာခင် နိုးလာဖို့ လည်း လိုအပ်သည် မဟုတ်လား။ ရှစ်နာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ။

ဂုဏ်သည် ချိုင်းထောက်ကို စားပွဲမှာ မမှီဘဲ ကြမ်းပေါ်လှဲချထားလိုက်သည် ။ စားပွဲမှာ မှီထား ရင်း မတော်တဆ လဲကျသော် ‘ဖြောင်း’ခနဲ အသံကျယ်ကြီး ထွက်လာမှာ ။ စားပွဲရှေ့မှာ ဆွဲထုတ်ပြီး သား အသင့်ဖြစ်နေသော ပုံစံရှိသည့် ကုလားထိုင်၌ ဂုဏ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ညီလေး

ညက ကုလား ထိုင်မှ ထပြီး အိပ်ရာထဲ တန်းဝင်လိုက်တဲ့ အထိ အိပ်ချင် နေခဲ့သည်။ ။

ညီလေး ဘယ်နှစ်နာရီမှ အိပ်ရရှာပါလိမ့်။

ညက ညီလေးထိုင်ဆွဲနေခဲ့သော အဆောက်အအုံပုံစံ စာရွက်ဖြူကြီး တွေ စားပွဲမှာ ပြန့်ကျဲနေ သည် ။ ခဲတံ ခဲဖျက်တွေ သည် အတိုင်း။ ခဲတံ သုံးချောင်းစလုံး တုံးနေသည် ။ ဂုဏ်သည် ခဲတံချွန်ဓားက လေးကိုကိုင်ရင်း ခဲတံသုံးချောင်းကို ပုံဆွဲလို့ ကောင်းရုံ အနေတော် အဆင့်သင့်အထိ တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း ထိုင်ချွန်နေလိုက်သည်။ ။

"အင်း"

ခုတင်ဆီမှ အိပ်ချင်မူးတူး သံရှည်ဆွဲ အပျင်းဆန့်လိုက်သံထွက်လာတာမို့ ဂုဏ် ခေါင်းလေးငဲ့ ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ဝှမ်းစောင်အဝါကြီးနှင့် လုံးထွေးကာ အဝတ်အစားတွန့်တွန့် ဆံပင်ပွပွ နှင့် ညီလေးက ခြေကိုဆန့်ထုတ် လက်ကိုမြှောက်ကာ ကြောင်တစ်ကောင် အပျင်းဆန့်သလို အားရပါး ရ အပျင်းဆန့်လိုက်ရင်းမှ မျက်စိပွင့်လာ၏။

"ဂုဏ်"

နိုးနိုးချင်းပင် ဂုဏ်ကို လှမ်းမြင်ကာ ညီလေးက အသံပြုလိုက်သည် ။

" ဘာလုပ်နေတာလဲ"

" ခဲတံချွန်နေတာ ညီလေး"

" လက်ထိမယ်နော်၊ ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိပြီလဲ"

" ရှစ်နာရီထိုးဖို့ လို့ ငါးမိနစ်"

" ဟာ..."

စောင်ကို ဆတ်ခနဲ ကန်ထုတ်ခွာလိုက်ကာ ညီလေးအိပ်ရာမှ လူးလဲ ထလိုက်သည်။ ။ ခုတင် ထောင့် ရောက်သွားသော စောင်ကို ပြန်ဆွဲယူကာ ကမန်းကတန်း ခေါက်လိုက်ပြီး ခုတင်ခြေရင်းသို့ ပစ်လျက် ခုတင်ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလိုက်သည်။ ။

" ညက ဘယ်နှစ်နာရီမှ အိပ်လဲ "

" နှစ်ချက်ခွဲ၊ ဂုဏ်ကလဲ နိုးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂုဏ်နိုးတာနဲ့ နိုးလိုက်ရောပေါ့၊ နောက်ကျ ကုန်ပြီ.... နောက်ကျကုန်ပြီ "

ပါးစပ်က အော်ဟစ်ကာ အင်္ကျီကြယ်သီးဖြုတ်ရင်း ညီလေးက အခန်းပြင် ပြေးထွက်သွားလေ သည်။ ။

" ညီလေး၊ ဂုဏ် ထမင်းအိုးလဲ တည်ပြီးပြီ၊ ကော်ဖီလဲ ဖျော်ထားပြီးပြီ၊ ရေချိုးပြီး သွားရုံပဲ၊ သိလား၊ ထမင်းက ခုကျက်တော့မယ်၊ ထမင်းဘူးက.... "

" ဂုဏ် "

အော်ပြောနေသော ဂုဏ် စကားမဆုံးခင် ညီလေးခေါင်းက အခန်းဝမှ ပြန်ပြုလာသည်။ ။ မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာရော၊ အချိန်လု လုပ်ကိုင်စရာတွေ မလိုတော့ပြီမို့ စိတ် သက်သွားတာရော နှစ်ခုပေါင်းနှင့် ဂုဏ်ကိုကြည့်သည်။ ။ ဂုဏ် စကားရပ်ကာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

" လျှောက်လုပ်ထားပြန်ပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျားချော်လဲရင် ကျုပ် လေးထပ်ကနေ မြေပေါ်ခုန်ချ ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံဖို့ ပဲရှိတယ်၊ သိလား "

ကရုဏာဒေါသ၌ ကရုဏာပိုတာ ဂုဏ်သိနေသော်လည်း ဂုဏ် စိတ်မ

ကောင်းဖြစ်ပြီး မျက်ရည် ဝိုင်းသွားမိလေသည်။ ။

" ညက ညီလေး ညဉ့်နက်မှန်းသိလို့ တစ်နေ့တလေ မနိုးတာပါ "

" စိတ်ညစ်တယ်၊ ဒါတွေကို စိတ်ညစ်တယ်၊ ကျုပ် ဒါတွေကို စိတ်ညစ်တယ် ဂုဏ်ရဲ့ ၊ ဟင်း..."

ညီလေးသည် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာကာ အံကြိတ်သံနှင့်ပြောရင်း ဂုဏ် နဖူးကို နမ်းရှုပ်လိုက် သည် ။ ရေချိုးဖို့ တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တာမို့ စိတ်က အေးဆေးသွားပုံလည်း ရလာကာ သူ့ထုံးစံ အီးရော ရော လေးကန်ကန်ပုံစံ ပြန်ဖြစ်သွားလေသည် ။

ရေချိုးခန်းဘက်ဆီ ထွက်သွားသော ညီလေးနောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း ခဲတံချွန်စ အမှိုက်တို့ ကို ဘယ်လက်ဖဝါးထဲ စုထည့်သိမ်းကာ ဂုဏ် မီးဖိုထဲ လိုက်ဝင်ခဲ့သည် ။ အမှိုက်တွေကို အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်ကာ ထမင်းစားပွဲလေး၌ ဂုဏ်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ကော်ဖီကို အဆင်သင့်ငဲ့ထည့်ပေးကာ ပေါင်မုန့် မှာ ထောပတ်သုတ်ပေးလိုက်သည် ။ ရိုက်စံကွတ်ကာက ခလုတ်တက်သံ ကပ်ခနဲမြည်လိုက်တာကို လှည့်ကြည့်ရင်း ညီလေး မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပါမသွားတာကို သတိပြုမိသည် ။

ဂုဏ် နေရာမှ ထဖို့ ချိုင်းထောက်ကိုဆွဲတုန်းရှိသေး ရေချိုးခန်းတံခါး ပွင့်ကာ ညီလေးထွက် လာသည် ။

" ဒါက ဘယ်သွားဦးမှာ လဲ "

" မျက်နှာသုတ်ပဝါပါ၊ ညီလေးထွက် လာပြီဆိုတော့ ညီလေးပဲ တစ်ခါတည်းသွားယူတော့ "

ဂုဏ် တလှုပ်လှုပ် တရွေ့ရွေ့နှင့် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေလျှင် ညီလေး စိတ်တိုင်းမကျဘဲ မျက်နှာတင်းမာတတ်လေသည် ။ ဂုဏ် ကိုချစ်စိ

တံနှင့် ညီလေးညွှာတာတာကို သဘောပေါက်သော် လည်း ဂုဏ် စိတ်မ
ကောင်းပေ။ စိတ်ကူးယဉ်မျှော်လင့်ခဲ့ရသော တက်ကြွရွှင်လန်းစဖွယ် အိ
မ်ထောင် ရေး ခရီးသည် အလှမ်းဝေးဝေး၌ မှုန်ပျံပျံလောက်သာ မြင်ရန်
င်တော့လျက် တကယ်တမ်း လက်တွေ့ ဘဝက လူ့လောကထဲ အများ သူ
ငါလို တိုးဝင်လမ်းလျှောက်နေဖို့ မပြောနှင့်။ အိမ်ခန်းမကျဉ်းမကျယ်
လေး တစ်ကွက်ထဲမှာ ပင် ဟိုဟာမလုပ်နိုင်၊ သည် ဟာမစွမ်းနိုင်သောဘ
ဝနှင့် အသုံးမကျစွာ စိတ် ဓာတ်ကျကျထိုင်နေရသောဘဝ။

စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ဖျတ်လတ်တက်ကြွသော ဂုဏ်လို မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အဖို့ သည် လို ဘဝအခြေအနေဟာ အော်ဟစ်ငို ရူးပစ်ချင်
လောက်စရာ၊ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားချင်လောက်စ ရာ အခြေအနေတစ်ခု
ဖြစ်သည် ။ ဂုဏ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်
ကောက်ယူပြီး စားလိုက်၏။

ဖတ်ခနဲ ခေါင်းကို အပုတ်ခံလိုက်ရလျက်...

" လင်ယောက်ျား မစားခင်စားသော ဇနီးမယားကို အဲသလို လတ်
တလော ဆုံးမရတယ် "

နောက်ပြောင်စကားမှန်း သိသော်လည်း စိတ်အားငယ်နေသော ဂု
ဏ်မှာ မပြုံးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ လေသည် ။ ဆံပင်ရေစို၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို
လည်ပင်းမှာ ချိတ်ကာ အင်္ကျီကျွတ်နှင့် ပုဆိုးတိုတိုက ရေစိုလျက် ညီ
လေးပုံစံသည် ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက် ပုံစံနှင့် နှုတ်နေတုန်း။
ဖြူဖွေးသော အသားရောင်နှင့် ဆံပင်၊ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးတို့ ၏ နက်မှော
င်သော အရောင်သည် ညီလေးရုပ်ကို ပိုပြီး ပြတ်သားထင်ရှားစေကာ
ပိုပြီးတော့လည်း ကြည့်ကောင်းစေသည် ။

ညီလေးရဲ့ ရုပ်ရည်သည် ပါးနပ်ပြီး လျှို့ဝှက်တတ်သော မျက်လုံးအစံ

ကြောင့် တစ်ခါမြင်ဖူး လျှင် မှတ်မိနေစေနိုင်သည့် ရုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုမျက်လုံး၏ လျင်မြန်စူးရဲမှုကို ဖေဖေနှင့် မေမေ မနှစ် မြို့ချေ။ သို့သော် ညီလေးတစ်ကိုယ်လုံး၌ ဂုဏ် ရင်အဖိုဆုံးမှာ ထိုမျက်လုံးဖြစ်သည်။

ဟန်ဆောင်ကောင်းတတ်မည့် လူတစ်ယောက်ဆိုတာ မျက်လုံးကိုကြည့်ရုံနှင့် သိသာသလို ဂုဏ် အဖို့ ကတော့ ရည်းစားသက် တစ်နှစ်ခွဲ၊ အိမ်ထောင်သက်တစ်နှစ် စုစုပေါင်း နှစ်နှစ်ခွဲကာလ အတွေ့အကြုံအရ ဟန်ဆောင်မှု အကြိမ်ကြိမ် ကြုံခဲ့ဖူးသော သာဓကတွေအရ သေချာလို့ နေပေပြီ။

ညီလေးက ဟန်ဆောင်ကောင်းသည်။ ထို့အပြင် လူရည်လည်သည်။ ။ ဝင်ထွက် ပေါင်းသင်း တတ်သည်။ လူချစ် လူခင်ပေါသလို လူမုန်းလည်း များ တတ်သော စရိုက်မျိုးရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ ညီလေးသူငယ်ချင်းများ ဆိုလျှင် ညီလေးကို အင်မတန် ချစ်ခင်ကြသည်။ ညီလေးနှင့် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားသူတို့ သည် တခြားမိတ်ဆွေ အပေါင်း အသင်းထက် ညီလေးကို ပိုမိုခင်တွယ် လို လားသွားတတ်ကြသည်။

နောက်ဆုံးမှ ခင်သူဖြစ်သော်လည်း အရင်းဆုံး ဖြစ်သွားစေသည့် အရည်အချင်းမျိုး ညီလေး၌ ရှိသည်။ ညီလေးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်လောကတွင် ညီလေးသည် မရှိမဖြစ်။ ညီလေးသည် အကြံဉာဏ် ပေးပြီးတော့လည်း ဆရာလုပ်တတ်သည်။ နည်းနာယူပြီးတော့လည်း တပည့်ခံတတ်သည်။ ။ လက်ညှိုး ညွှန်ပြီး ခိုင်းစေတတ်သလို ဖင့်ပေါ့ပေါ့နှင့် အောက်သက်ကျေတတ်သည်။ ညီလေး ပါသောကိစ္စတွေ အောင်မြင်မှုရတာများ သည်။ ညီလေးသည် မှန်နှင့်မောင်းနှင့် ဟောက်ဟန်၍ လည်းကောင်း၊ ယို့ယို့ ကျိုးကျိုးခေါင်းငုံ့ လျှိုး၍ လည်းကောင်း လိုတာကိုရအောင်ယူတတ်သည်။ ညီလေးက ပုံစံမျိုးစုံနှင့် နေရာတကာ အသုံးကျသော သူမျိုး ဖြစ်

သည်။

ထို့ကြောင့် ညီလေးမိတ်ဆွေတို့ ထဲက အကြောင်းသိ လူရင်းတွေက ညီလေးကိုတင်စားသော အမည်ရှိသည်။ ။ မာစတာကီး...။ ညီလေးသည် နည်းမျိုးပေါင်းစုံနှင့် ပိတ်နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို ပွင့် စေတတ်သူတည်း။

‘ မာစတာကီး’ ဆိုသောအမည်ကို ကြားဖူးကတည်းက ဖေဖေရော မေမေပါ နှာခေါင်းရှုံ့ သည် ။ ဘယ်လောက်များ လူလည်ကျလိုက်မယ့် နာမည်မျိုးလဲ...တဲ့ ။ ဂုဏ်ကို ညီလေးလိုလူရဲ့ လက် ညှိုးလေး တစ်မွှေ စာပဲ ရှိတဲ့ သူက ဂုဏ် မိဘတို့ က ဆိုသည်။ ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့ ။

ညီလေးဆိုသော မာစတာကီးသည် တခြားသောတွေကိုတော့မသိ၊ ဂုဏ် နှလုံးသား တံခါး သော့ကိုတော့ အလွယ်တကူ အချိန်တိုနှင့် ဖွင့်လှစ် ဝင်ရောက် နိုင်ခဲ့တာပဲ။

" ဂုဏ်... ဒီနေ့ည ညီ အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်"

ကော်ဖီငုံသောက်နေရာမှ ဂုဏ်မျက်နှာမပျက်စေဘဲ မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ညီလေးရဲ့ အလုပ် ချိန် နံနက်ရှစ်နာရီခွဲမှ ညနေလေးနာရီခွဲ။ စုစုပေါင်း ရှစ်နာရီ။ ထိုရှစ်နာရီအချိန်ကိုကုန်မှန်းမသိကုန် သွားအောင် ဂုဏ် ဘယ်လိုကုန်ဆုံးစေရသလဲ၊ ညီလေး မသိပါ။ ။ ဂုဏ်လည်း ပထမတော့ ဘယ်လိုကုန် ဆုံးစေရမလဲ မသိပါ။ ။ နောက်တော့လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် လပေါင်းများ စွာ လေ့ကျင့်ကာ နေတတ် ခဲ့ရတော့သည်။ ။

အိမ်ရှေ့က တိုင်ကပ်နာရီမှ တစ်နာရီပြည့်တိုင်း ဒေါင်ဒင်သံ တစ်ကြိမ်ကြားရမိမှ အသံတစ် ကြိမ်ကြားတိုင်း ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန်ကာ ဂုဏ်ပျော်ရသည်။ ညီလေးပြန်ရောက်ချိန်နှင့် နီးသော နောက်ဆုံး ပိုင်း ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင်တို့ သည် ဂုဏ်နားထဲ၌ ဂီတသံထက်ပင် ချို့မြန်သည်။

စောင့်ရဖန် များ လတ်သော် ဂုဏ်သည် ငါးမိနစ်ပိုစောင့်ရလျှင်ပင် ငါးမိနစ်စာ သိသိသာသာ ပို ကြာတာကြီးကို မုန်းလှသည်။ ငါးနာရီထိုးလို့ မှ ညီလေး ပြန်မရောက်သေးလျှင် တစ်မိနစ်တိုင်း တစ်မိနစ်တိုင်း၌ ဂုဏ် စိတ်သည် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ အလိုမကျခြင်း၊ ဆောက်တည်ရာမရခြင်းတို့ နှင့် မထိန်း နိုင် မသိမ်းနိုင် ယောက်ယက်ခတ်သို့ နေတတ်လေသည်။

တစ်သက်လုံး မိန်းမစွဲခဲ့သော ယောက်ျားချောချောကို ပိုင်ဆိုင်ထားရသည့် ဒုက္ခိတ မိန်းမ တစ်ယောက်ဘဝမှာ တစ်မိနစ်နောက်ကျလျှင်ပင် သူပစ်ပြေးပြီလားဟု အားငယ် သံသယဝင်ရခြင်း နှင့် စိတ်မအေးလက်မချနိုင်အောင် ပူလောင်စရာ ကောင်းလှ၏။ သို့သော် ဂုဏ်သည် ဒါတွေကို ညီ လေးထံ ဖွဲ့နွဲ့ရင်ဖွင့်နေခြင်းဖြင့် ညီလေးအား စိတ်အနှောင့်အယှက်မပေးလိုပေ။ ညီလေးလို လူတစ် ယောက်၏ ဘဝထဲ၌ နောက်ဆံတင်းချင်စရာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျချင်စရာ မစွမ်းမသန်ဇနီးသည် တစ်ဦးနေ ရာမှ ပါဝင်ကပြ ပတ်သက်နေရခြင်းသည် ပင်လျှင် တော်တော်ကြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးထားရာ ကျနေပြီးပြီ မဟုတ်လား။ သို့သော် ထိုသို့ပြောလျှင် ညီလေးစိတ်တိုမည်။

ဂုဏ်သည် ခုနောက်ပိုင်း အလိုအလျှောက် စကားနည်းကာ ဘာကိုမဆို မျှိုသိပ်လိုက်ဖို့ မခက် ခဲလှသူလေး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လို့ နေပေပြီ။

" ဂုဏ်... ညီပြောနောတာ ကြားရဲ့ လား "

"ကြားပါတယ်"

"ကြားရင် ပြန်မေးလေကွာ၊ ရှင် ဘယ်လျှောက်သွားမလို့ လဲ၊ လျှောက်လည်မှာ လား၊ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်လား၊ ဘာလားညာလား၊ ရည်းစားဘဝတုန်းက ဗလစ်ဗလစ်နဲ့ အားကြီး နားငြီးဖို့ ကောင်းတဲ့ ဒီပါးစပ်ကို ဘာလို့ ပိတ်ထားတာလဲ၊ ရန်လုပ်မှာ ပဲ၊ စွာမှာ ပဲ ဆိုတဲ့ ပါးစပ်လေ၊ ဟောဒီပါးစပ်"

ဂုဏ် နှုတ်ခမ်းကို လာထောက်သော ညီလက်ညှိုးကြောင့် ဂုဏ်က ခေါင်းကလေး မသိမသာ တိမ်းလိုက်သည်။ ။

" ဂုဏ်မမေးတော့ပါဘူး ညီလေးရယ်၊ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတာ မယုံကြည်ရာကျပါတယ်၊ ညီလေး သွားစရာရှိတာသွားပေါ့"

" ဂုဏ်..."

ညီလေး မျက်မှောင်ကုတ်ကာ စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။ ။

" အဲသလို စိတ်ကူးယဉ်သလိုလို၊ စိတ်ဓာတ်ကျသလိုလို စကားမျိုးတွေ ညီ မကြိုက်ဘူး၊ မပြောပါနဲ့ လို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောဖူးထားပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် လင်မယားပဲ၊ ကျုပ်ဘယ်တွေလျှောက် သွားနေမလဲ၊ ခင်ဗျားစစ်ရမယ်၊ မစစ်ဘဲပစ်မထားနဲ့ ၊ သိလား... ပစ်မထားနဲ့ ၊ ထင်ရာလျှောက်လုပ် သွားတတ်တယ်၊ စိတ်ချသလိုလို၊ လက်လျှော့သလိုလို လုပ်မနေနဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျားယောက်ျား"

ညီလေး ဒေါသထွက်ပြီး ခုတလော တိုတောင်းလွယ်နေသော ညီလေးစိတ်ကို ဂုဏ် သတိပြုမိ လျက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။ ။ ညီလေး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မရိပ်မိဘူးနော်။ လန်းဆန်းတက်ကြွ လွန်းသော ညီလေး ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မကျေမနပ် ဖြစ်စပြုနေပြီ မဟုတ်လား။ အဲသ

လို ရိပ်မိခံစား နေရသော ဂုဏ်မှာ တော့ ကိုယ့်ဘက်ကို သူ
စိတ်ကွက်သွားနိုင်မည်ထင်သမျှ အလိုက်တသိ ရှောင်ရှား ပေးနေမိတာ။

ဘာမှ အသုံးမကျသော မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အသုံးမကျရင် မကျ
သလို အေးအေးမနေဘဲ ပူညံ့ညံ့စွက်ဖက်နေခြင်းအားဖြင့် ညီလေး ပိုမို စိ
တ်ပျက်လာတာမျိုး ဖြစ်မှာ ကို ဂုဏ်ကြောက်တာပါ။

" ကဲ... မေးမှာ လား၊ မေးမှာ လား "

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်ကာ ညီလေးက ဂုဏ်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးသ
ည် ။ ဂုဏ်အဖြေကိုမစောင့် ဘဲ ထမင်းဘူးထယူကာ လျှပ်စစ်ထမင်းအိုးမှ
ထမင်းတွေ ခူးခပ်ကော်ထည့်နေသော မျက်နှာသည် မှုန် သိုးသိုး။

" ညီလေး.... ဘယ်သွားမလို့ လဲ "

ဂုဏ်က သူ့စိတ်တိုင်းကျ မေးပေးလိုက်ရင်း အသံတုန်သွားလေသည်
။ အဲသလို သူ့အလိုက် လျောနေရတာဟာ ကိုယ့်ကို ပစ်ပြေးမှာ ကြောက်
လို့ ။ ကိုယ့်ကို ပစ်ပြေးမှာ ကြောက်နေအောင်လဲ ကိုယ် ဟာ သူ့ဘဝမှာ
ခြေလှမ်းညီညာပါနိုင်မည့် အဖော်မဟုတ်တော့ဘဲ တကူးတက စောင့်တွဲ
ခေါ်ယူရမည့် အဖော်ဝန်ပို ဖြစ်နေတာ။ ဂုဏ်သည်
မေးလိုက်ရခြင်းအပေါ်၌ ခါးသီးသော ခံစားမှုကို မနည်းမျိုချ လိုက်ရသ
ည် ။

" ဦးခင်မောင်ဇော် သိလား၊ သူ့မိန်းမ ဆေးရုံတင်ထားတာ သွားကြ
ည့်ရမယ် ဂုဏ်ရဲ့ ၊ တစ် ခေါက်မှ မရောက်သေးဘူး "

" ဪ... ညီလေးတို့ ဆိုက်က ဦးခင်မောင်ဇော် မိန်းမ ဆေးရုံတင်ရ
တယ်၊ ဘာရောဂါ ဖြစ်လို့ လဲဟင် "

" ဗိုက်ရောဂါ ဖြစ်လို့ "

" ဗိုက် ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်၊ အစာအိမ်လား "

" ဗိုက်ပူတဲ့ ရောဂါ ဖြစ်လို့ တဲ့ ကွာ၊ အဲဒါ ဆေးရုံတက်ပြီး ဗိုက်ထဲက ကလေးတစ်ကောင် ထုတ် လိုက်တာ ရောဂါပျောက်သွားပြီ၊ နက်ဖြန် ဆေးရုံက ဆင်းရမှာ မို့လို့ ... တစ်ခေါက်မှ မရောက်လိုက်ရင် တာဝန်မ ကျေရှိမှာ စိုးလို့ အချိန်မီလေး ဒီညနေ ပြေးရမှာ ၊ ကဲ... သိပြီလား "

ဂုဏ်သည် ညီလေးကို ချစ်စနိုးကြည့်ကာ ရယ်မောနေမိသည် ။ သို့သော် ဂုဏ် ရယ်လက်စ သည် မတာရှည်ပေ။ ကလေးကိစ္စနှင့် ဤမျှနှင့် ရပ်မသွားဘဲ....

" အထီးလေးတဲ့ ကွ "

ဟု စကားဆက်လိုက်သော ညီလေးကြောင့် ဂုဏ် ရယ်သံတိတ်သွား ရလေသည် ။ ထမင်းဘူး ကို လက်သုတ်ပဝါနှင့် ထုပ်ကာ ညီလေးက အိပ်ခန်းဆီ အပြေးရောက်သွားသည် ။ အင်္ကျီကမန်းက တန်း လဲလှယ်ဝတ်စားကာ လွယ်အိတ်တစ်ဖက်၊ စက္ကူလိပ်တွေတစ်ဖက်နှင့် ခေါင်းရေစိုကို မသုတ်ဘဲ မရှိဖရဲ ဝရန်းသုန်းကား ထွက်လာသည် ။ ထမင်းဘူးကို လွယ်အိတ်ထဲထို့ထည့်လျက်....

" လူပိစိလူပိစိနဲ့ မတော်တရော်တွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့ ချော်မလဲစေနဲ့ ၊ ထမင်းများများ စား၊ အောက်က လမ်းပေါ်က တွေ့ကရာ မုန့်သည် ကို ဝရန်တာက ထွက်ခေါ်ပြီး အပေါ်လာပို့ခိုင်းတာမျိုး လုံးဝ မလုပ်ပါနဲ့ ၊ မရင် အဝတ်လျှော်ပြီး ပြန်တာနဲ့ ဂုဏ် တစ်ရေးတစ်မောအိပ်၊ တောင်တောင်အီအီ လျှောက်တွေးနေတာတို့ ၊ အညောင်းထိုင်ပြီး ပန်းချီဆွဲနေတာတို့ မလုပ်ပါနဲ့ ၊ မရင် ယူလာတဲ့ ဟင်းချိုင့် ကိုလဲ သူ့ဟာသူလှယ်ပြီး ဆေးပါစေ၊ ဝင်မပါနဲ့ ၊ ကြားတယ်နော် "

" ချွန်ထားတဲ့ ခဲတံတွေ ထည့်ပြီးပြီလား၊ ကျန်ခဲ့ဦးမယ်၊ ကားသေ့

ကော"

ဂုဏ်က ခေါင်းညိတ်ပြနေရင်းက ကိုယ်ပြောချင်တာ ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ ။ ချိုင်းထောက်ကို လည်း လှမ်းဆွဲယူ ထရပ်လိုက်၏။ နေ့တိုင်းမှာ နေကျ ညီလေးစကားတွေကို ဂုဏ် အလွတ်ရလျက်ရှိ ပြီ၊ အားလုံးကိုလည်း လိုက်နာတာ မဟုတ်ပေ။ ပျင်းလျှင် ပျင်းသလို မုန့်သည် နှင့် အာလူးဖုတ်ရ နည်းသလားဆိုပြီး ဂုဏ်က မုန့်အော်ခေါ် ဝယ်စားသည်။ ။ ပန်းချီဆွဲတာကလည်း တတ်လွန်းလှလို့ မ ဟုတ်ပေမယ့် အချိန်ဖြုန်းနည်း တစ်မျိုးမို့ ဂုဏ် နေ့စဉ်လုပ်နေကျ။ တောင်တောင်အီအီ မတွေးဖို့ ကို တော့ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရပေ။ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ဖို့ ရာကိုလည်း မျက်စိက အမြဲဆန့်ကျင်ကန့် ကွက်သည်။ ။

" ကဲ... တံခါးသေချာပိတ် "

ညီလေးက နောက်ဆုံးခြေလှမ်းအထွက်မှာ တောင် မှာ စရာမကုန်ပေ။ ဂုဏ်သည် ညီလေးကို တစ်နေကုန်စာ ကြိုတင်လွှမ်းဆွတ်မှုနှင့် တဝကြည့်ရင်း....

" ဆံပင်ရေစိုနဲ့ နေပူထဲ ရုတ်တရက် မထွက်နဲ့ နော် ညီလေး" ဟု နောက်ဆုံးတစ်ခွန်း အော် ဟစ်မှာ လိုက်သည် ။ လှေကားမှ ပြေးဆင်းသွားသော ညီလေးခြေသံတွေလုံးဝပျောက်ကွယ် အဆုံး သတ်သွားမှ ဂုဏ် တံခါးကို ဆွဲပိတ် လိုက်လေသည်။ ။

တိတ်ဆိတ်ပြီး ကျန်ရစ်သော အခန်းကလေးကို စိတ်ကျဉ်းကျပ် အလိုမကျမှုနှင့် ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ဝေ့ကြည့်လိုက်ရင်း ဂုဏ် အောက်နှုတ်ခမ်း တင်းတင်းကိုက်လျက် မျက်ရည်မကျအောင် တားထားရသည်။ ။ ဂုဏ် ဘာကိုမှ စိတ်တိုင်းမကျ။ ဤအခြေအနေ ဤဘဝကို ဂုဏ် မကျေနပ် မပျော်ပိုက် ပေ။

" ညီရှင်းရေ...ညီရှင်း"

" ဗျား...ရှိတယ် "

အပြင်ဘက်က ခေါ်သံကို အသံပြန်ပြုလိုက်ရင်း ညီစားပွဲမှ ရုတ်တရက် မထနိုင်ပေ။ သူ့ဆွဲ ထားသော အစည်းအဝေးဆောင် ပုံစံကို ဘယ်ဟာလိုချင်သေးသည် ၊ ဘယ်ဟာဖြည့်ချင်သေးသည် ကြေးများ ထားသော သူ့ဆရာရဲ့ မှတ်ချက်စာရွက်ကလေးကို ဖတ်ရင်း ဆရာလုပ်သူပြောသလို ပြင် ဆင်ဆွဲလိုက်ရင် ဘယ်အချက်တွေ အဆင်မပြေနိုင်စရာ ရှိသည် ဆိုတာပြန်ပြီး တင်ပြကန့်ကွက်ဖို့ အသေးစိတ် စဉ်းစားရေးမှတ် နေမိသည် ။

အက်ဒ်ဗိုက်စာလို့ လည်း နာမည်တပ်ထားသော ညီဆရာ ဦးလူက လေးသည် ညီတို့ ထက် အ များကြီး ပညာစောတတ်ခဲ့ပြီး အများကြီး ပိုမိုစီနီယာကျပေမယ့် ကိုယ်တိုင်မလုပ်ဘဲ ငွေရင်းနှင့်သာ လုပ်စားလာတာ နှစ်ပေါင်းကြာသောအခါ ပညာရပ်ပိုင်းကို အမေ့မေ့အလျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ရှိ လာသည် ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပုံစံတစ်ခုထုတ်ဖို့ ကို အပျင်းကြီးပျင်းသော်လည်း သူများ ထုတ်ထားသော ပုံစံ ကိုတော့ အနည်းဆုံး အချက်ငါးချက်လောက် ကြေးများကာ စိတ်ကူးတည့်သလို ပြင်ဆင်ဖို့ အမိန့် ထွက်လာတတ်မြဲ။

သူ့လက်ရာ လုံးဝကင်းနေသည် ဆိုတာမျိုး မဖြစ်လိုတာ တစ်ခုကြောင့် သူ့စိတ်ကူးထဲ ပေါ် သည့်အတိုင်း ဆတ်ခနဲ ပြင်ခိုင်းလိုက်တာမျိုးသာ ဖြစ်လျက် တကယ်တမ်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး အလေး အနက်တွေးတာမျိုး မပါဝင်ကြောင်း အသေအချာ သိသောညီသည် ဆရာဖြစ်သူကို အလိုလို က်တန် တာလည်း လိုက်၊ ကန့်ကွက်တာလည်း ပြန်ကန့်ကွက် လျှော့ချည်တင်းချည် ဆက်ဆံနိုင်လွန်းသဖြင့် သူ့ လက်စွဲအဖြစ် ကြာကြာမြဲခွင့်

ရနေခြင်းပင်တည်း။

တစ်ချက်တလေမှ သူ့စိတ်ကူးစိတ်သန်း မပါလိုက်ရလျှင် ဆရာဦးလူကလေးလိုလူမျိုး ဘယ် ကျေနပ်မလဲ။ ‘ကျုပ်က ဒီနေရာကို ဒီလိုအိုက်ဒီယာနဲ့ လုပ်လိုက်တယ်’ဆိုတာမျိုး သူ့မှာ ပြောကွက် ရဖို့ လိုအပ်သည် ။ ငွေရှင်းလည်း ငွေရှင်း၊ မေ့လျော့စပြုပြီ ဆိုသော်လည်း ပညာတွေ တတ်တော့တတ် ထားဖူးသော ဘဝင်မြင့်မြင့် ဦးလူကလေးလို လူမျိုးအတွက် တပည့်ကချန်ထားပေးလိုက်ရသော ဆရာစား ချန်နည်းမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

" ညီရှင်းရေ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည် ကွ "

" ဘယ်သူလဲဗျို့... လာမယ်၊ ကျွန်တော့် ဧည့်သည် လား "

" ဆရာ ဦးလူကလေးတဲ့ "

ဆရာဧည့်သည် ပဲ။ ဒါဆို ထွက်မှ ။

ညီသည် ပုံဆွဲစဉ်ကတည်းက ဆရာမြင်လို့ ရအောင် တမင်ချန်ရစ်ပေးသော အကွက်ကို ဆရာ က မြင်တွေ့ထောက်ပြထားတာကိုပြီးရင်း နေရာမှ ထလိုက်၏။ ခေါင်မိုးစောင်တစ်ခု၏ အားနည်း ချက်တွေ ညီမသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သည် လောက် ထင်ရှားနေတာမျိုးကိုတော့ ဆရာလည်း အပြစ်မှန်း သိမည်ပင်၊ ဒါကြောင့် ဆရာ ပြင်ကိုပြင်လိမ့်မည်ဟု ညီတွက်ဆလျက် တမင် မဖြစ်သင့်တာကို ထည့် ပေးထားခဲ့သည် ။ ဒါမှ ဦးလူကလေး မြင်တဲ့ အခါ ‘ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အဲဒါပိုကောင်းပါတယ်’ဟု ညီ လက်သင့်ခံ လိုက်လျောနိုင်မှာ ။

သူပြင်ဆင်သမျှ တစ်ခုမှ ညီကလက်မခံလျှင် ညီ ဘယ်သက်ဆိုးရှည်မလဲ။ လက်ခံပြင်ဆင် လိုက်သော အဖြစ်ကို ဆရာအသိအမှတ် ပြုစေလို

သဖြင့် ဆရာ ပြင်ကိုပြင်လိမ့်မည် ထင်သည့် အပြစ် ကလေးတွေကို နမူ
နာပုံကြမ်း၌ ထည့်ဆွဲနေရတာဟာ လည်း တာဝန်တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဒါ
မှ လည်း သူပြင်တာကို လက်ခံခေါင်းညိတ်ခြင်းအပေါ် မျက်နှာကောင်းရ
လျက် ညီမပြင်လိုတာကို ဇွတ်တိုးကန့် ကွက် ငြင်းဆန်ခွင့် သာပေလိမ့်မ
ည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာက ညွှီကို ခင်မင်စွာ လက်စွဲပြုသည် ။ သူ့ လို
ဖင်ပူအောင် မထိုင်ချင်ဘဲ လမ်းများ ချင်သူ တစ်ယောက်အဖို့ လက်စွဲတ
ပည့်ကျော် ရှိကိုရှိမှ ။ မျက် နှာလွဲနိုင်သူရှိကိုရှိမှ ။

ထိုတပည့်ကျော်သည် သူ့ ဂုဏ်ကိုလည်း ဆောင်နိုင်ရမည်။ သူ့ မျက်
နှာကိုလည်း မဖျက်ရ။ သူ့ ပညာကိုလည်း အလေးထားရမည်။ သူ့ကိုယ်
ရည်ကိုယ်သွေးကို သူယုံကြည်ဘဝင်မြင့်နေနိုင်သော အခြေအနေရှိအောင်
ညီက ဖေးကူ တွန်းပို့ရပေမည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ သိသိကြီးနှင့် သူပြင်နိုင်ဖို့ ချန်ရစ်ရသော အကွက်
တို့ အတွက် ‘မင်းကလဲ ဒါလေးတောင် မတွေးတတ်ပြန်ဘူး’ အစရှိသော
ကိုယ်ရည်သွေး ပြစ်တင်စကားတို့ ကို အောင့်သက် သက် သွားဖြဲခေါင်း
ညိတ်ရလေသည် ။ ‘ဒီနေရာမှာ ဒီလိုလေး လုပ်လိုကတယ်’ ဟု သူ့ အိုက်
ဒီယာ အဖြစ်အကြီးအကဲထံ ရောက်သွားသော အခါမျိုး၌ လည်း
စိတ်ကိုဖြေသိမ့်နိုင်အောင် ညီ ကျင့်ထားရ သည် ။

သူ့အတွက် ဖြစ်သွားတတ်တာဟာ ညွှီအတွက်လည်း ပါတာပါပဲ။
ညီ အလုပ်ထဲ မြနေဖို့ အတွက်ပေါ့။ အဆက်အသွယ်ကောင်းကောင်း ၊
နာမည်ကောင်းကောင်း နှင့် အလုပ်များ စွာ ရတတ် သော ဦးလူကလေး
ထံမှာ ညီ မြနေသမျှ ညီလည်း ဝင်ငွေကောင်းဖို့ သာ။ ညီနှင့်ညီဆရာ ဦး
လူကလေး သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထို့သို့ကိုင်းကျွန်းမှီ၊ ကျွန်းကိုင်းမှီ ဖြစ်
နေသဖြင့် ရံဖန်ရံခါ ဦးနှောက်ခြောက်ရ၊ နားပူရ၊ စိတ်ညစ်ရသော အ

သေးစိတ်အဖွဲ့ ကိစ္စကလွဲလျှင် ယနေ့ထိ ပြဿနာမရှိ။

ငွေနှင့်ပေါက်ပြီး ညှိလို နောက်တစ်ယောက်မက ရှာနိုင်သော ဦးလူကလေးအပေါ် ညီကတော့ ပိုမိုပေးဆပ်ရမှု များ ပေသည်။

"ဆရာ မြို့ထဲသွားတယ်ဗျ၊ ဘယ်မှာ လဲ ဧည့်သည် "

ညီသည် ယာယီရုံးခန်းလေးတံခါးကိုဖွင့်ထွက်ကာ တံခါးဝမှာ အင်ဂျင်နီယာ ကိုဝင်းမြင့်ကို မေးဆတ်ပေးလိုက်သည်။

"ဟိုမှာ "

ကိုဝင်းမြင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဆန်နီအနီရဲရဲ ဆလွန်းကားလေးကို မေးငေါ့ရင်း ညီလက်ထဲ ဖိတ်စာတစ်စောင် ပြုံးဖြဖြထည့်သည်။ ကိုဝင်းမြင့်၏ ပြုံးဖြဖြသည် ကားနံဘေးမှာ ညီတို့ ဘက် ကျော ခိုင်းရပ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် ဖြစ်ပေါ်နေသော ပြုံးဖြဖြမှန်း ညီကရိပ်မိကာ ကိုဝင်းမြင့်၏ ခေါင်းဆောင်း ဖိုက်ဘာဦးထုပ်ကို လက်သီးနှင့် တစ်ချက်ထိခတ်လိုက်သည်။

"ဒါက ဘာလဲ"

"ဒီဖိတ်စာ လာပေးတာတဲ့ ၊ ဦးလူကလေး မရှိဘူးလို့ ငါပြောပါတယ် ၊ ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက် မလဲရယ်၊ သူ့အိမ်ကို ဘယ်အချိန်ပြန်လဲရယ် သိချင်လို့ တဲ့ ၊ မင်းဆက်လုပ်လိုက်ပေါ့"

"ခင်ဗျားပဲ ပြော လိုက်လေဗျာ၊ အိမ်ပြန်ချိန် ပုံမှန်မရှိ၊ အခု ပြန်ရောက်နိုင်တဲ့ အချိန် မသိလို့ "

"မင်းပဲပြောကွာ၊ ငါက မိန်းမခပ်လှလှတွေနဲ့ စကားမပြောတတ်ဘူး

ပြောပြောဆိုဆို ကိုဝင်းမြင့်သည် ဦးထုပ်ကို ပြင်ဆောင်းရင်း အမျိုးသမီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်လုပ်ကာ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးဖြဖြထွက်သွားလေသည်။ ညီက ရယ်ချင်စိတ်နှင့် ကိုဝင်းမြင့် ကို လိုက်ကြည့်နေရာမှ အမျိုးသမီးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျောခိုင်းလျက်သားနှင့် အဝေးက အဆောက်အအုံတစ်ခု ဆောက်လုပ်နေရာကို စိတ်ဝင်တစား ငေးကြည့်နေသော အမျိုးသမီးသည် အင်္ကျီနီရဲရဲ ကီမိုနီလုံချည် အဖြူအဝါ အနီပွင့်ကျားနှင့် အိတ်အဖြူကြီးကြီး တစ်ခုကိုလွယ်ကာ ကျော တစ်ဝက်လောက် ဆံပင်ကို ဖားလျားချထားသည်။

နေပူကျဲကျဲတွင် နီရဲရဲနှင့် တော်ရုံလူဆို ပြောင်ကျားကျား အမျိုးမပြေ ဖြစ်နိုင်သော်လည်း သူမ က အသားဖြူလှသဖြင့် အနီရောင်နှင့် မျက်စိထဲ ဆိုးရွားစရာ သိပ်မရှိပေ။ ညီ ဖိတ်စာကိုကိုင်ကာ သူမထံ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

"ဆရာက မြို့ထဲသွားတယ်ခင်ဗျ၊ ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်"

ညီစကားသည် လှည့်ကြည့်လိုက်သော အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကြောင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်ကြောင်အသွားလေသည်။ သူမကလည်း မျက်ခုံးပင့်တက်သွားပြီးမှ နှစ်ဦးသား အနေခက်စွာ တဒင်္ဂ ဆိတ်ငြိမ်သွားပြီး ညီက အလျင်ဦးအောင် အမူအရာကို ထိန်းလိုက်နိုင်သည်။ သွားအထပ်လေး တွေ ပေါ်အောင် ညီက သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပြုံးလိုက်ရင်း

....

"ဘယ်သူလဲလို့၊ နန္ဒာပဲ"

"ကိုညီရှင်း..."

နန္ဒာက နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်ကာ မျက်နှာထားရ ခက်သလိုပြုံးရင်း ညီအမည်ကို ရေရွတ်သည်။ ။ ညီက ခေါင်းဆတ်လိုက်ရင်းက...

" ဦးလူကလေးက ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မလဲမသိဘူးနန္ဒာ၊ မြို့ထဲခဏသွားတယ် ညနေလဲ ပြန်ချိန်အတိအကျမရှိဘူး၊ အရေးကြီးလား၊ ဘာပြောပေးရမလဲ"

" ဟိုဟာပါ၊ နန္ဒာ နန္ဒာဖိတ်စာ လာပေးတာပါ ကိုညီရဲ့၊ အဲ... ကိုညီရှင်းရယ်၊ အရေးမ ကြီးလှပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ လဲ တွေ့ချင်သေးတယ်"

ကိုညီ ဆိုသော နာမ်စားကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းလိုက်တာ ညီက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ အမှတ်တမဲ့ ထားလိုက်သည်။ ။

" ဘာကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်တယ် ပြောထားရမလဲ"

" နန္ဒာနဲ့ သိပ်ခင်ပါတယ်၊ မေမေတို့ နဲ့ ပိုခင်တာပေါ့၊ ဦးလေးလိုပါပဲ၊ နန္ဒာတို့ မြေတစ်ကွက်ရှိ နေတာ၊ အဲဒီမှာ အိမ်ဆောက်ချင်တာလေ ဦးရဲ့ အိမ်ပုံစံဆိုရင် သိပ်လှတယ် ဆန်းတယ်ဆိုပြီး နာမည် ကကြီးတာကိုး၊ ခင်လဲ ခင်နေတော့ သူနဲ့ ဆောက်ချင်တာ၊ အိမ်မှာ လဲမရှိတာများ တယ်ဆိုတာနဲ့ ဒီအထိ လိုက်လာတာ၊ နန္ဒာလဲ ဒီနားမှာ ကိစ္စတစ်ခုလာရင်းနဲ့ "

" နန္ဒာလာသွားတယ်လို့ ပြောထားလိုက်မယ်လေ"

" ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ... တစ်ခါတည်း ကိုညီရှင်းကိုလဲ ဖိတ်စာပေးရင် ကောင်းမလားမသိဘူး"

ဦးလူကလေးကို ဖိတ်စာလာပေးပါလျက် ညီကို တွေ့လျက်သားနှင့် ဖိတ်စာမပေးပဲ ထားရ မှာ လည်း အားနာ၊ ပေးဖို့ ရာလည်း အထင်လွှဲစရာ ဖြစ်မှာ စိုးသလို ခက်ခဲနေရင်း နန္ဒာ မစဉ်းစားတတ် ဘဲ ဖြစ်နေတာ

ညီက ရိပ်မိလေသည်။ ။

" ရပါတယ် ၊ ပါလဲပေးပေါ့၊ မပါလဲ ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေပဲ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ် ဖြစ် အဆင်ပြေပါတယ်၊ နန္ဒာ ဝက်ဒင်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့လဲ"

ညီက တမင်ပဲ ရိုးသားစွာ ရဲတင်းမှုရှိအောင် စကားကြောင်းခင်းလိုက်သည်။ ။ ရှိန်နေကြလို့ လဲ မထူးပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်တော့ ပြီးရောပေါ့။

" နှစ်ပတ်လောက် လိုပါသေးတယ်"

ညီက ဖိတ်စာကို အမှတ်တမဲ့ ထုတ်ကြည့်ကာ စိတ်ထဲမှာ မျက်နှာပူ ရှိန်နေတာတွေ တစ်စတစ် စ လျော့လာ၏။ လက်ထပ်တော့မှာ ကိုး။ ကောင်းတာပေါ့လေ။ ဦးလူကလေးနှင့် လက်တွဲလာသော ကာလတစ်လျှောက် ဦးလူကလေးမိတ်ဆွေတွေထဲ နန္ဒာနှင့်မိသားစုပါဝင်နေတာ သူလုံးဝမသိခဲ့။ ခုလို သိလိုက်ရချိန်မှာ နန္ဒာက လက်ထပ်တော့မည့်သူအဖြစ်နှင့်မို့ စိတ်သန့်ရှင်းသွားကာ ရင်အေးနိုင်တာ ပေါ့။ ဦးလူကလေး မိတ်ဆွေမို့ ဆက်ကို ဆက်ဆံရတော့မှာ မဟုတ်လား။

နန္ဒာက ကားမောင်းလာသော ဒရိုင်ဘာကို တစ်စုံတစ်ခု လှမ်းပြောလိုက်တာမို့ ဒရိုင်ဘာက ကားထဲမှ ဖိတ်စာတစ်စောင် ထုတ်ယူလက်ကမ်းသည် နန္ဒာလက်မှ တစ်ဆင့် ညီလက်ထဲ ရောက်လာ၏။

" နာမည်ရေးမနေပါဘူးနော်"

" ရပါတယ်"

" အိမ်ထောင်ကျနေပြီဆို၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပြောတယ်"

" ဟုတ်တယ် နန္ဒာ၊ ဒီလိုဧည့်ခံပွဲလဲ မလုပ်ဖြစ်ဘူးလေ၊ ခိုးပြေးရတာ ဆိုတော့ ရုံးတက်လက် မှတ်ထားလိုက်တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေတောင် များများ စားစား မသိကြဘူး ဖြစ်သွားတယ်၊ တစ်နှစ် လောက်ရှိပြီ"

ညီအပြုံးကြောင့် နန္ဒာကပါ လိုက်ပြုံးရင်း....

" ကလေးရော ရပြီလား"

ဟင့်အင်း ဟု ညီက ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ။

" လာဖြစ်ရင် အမျိုးသမီးကိုလဲ ခေါ်ခဲ့ပါနော်၊ မမျှော်လင့်ပဲ ပြန်တွေ့ဖြစ် ဖိတ်ဖြစ်ပြီးမှ တော့ လာဖြစ်အောင်လဲ ကြိုးစားနော်"

" ကြိုးစားပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂုဏ်တော့ ပါနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

" ဂုဏ်..."

" ကိုယ့်မိန်းမနာမည်က ဂုဏ်တဲ့ ၊ သူက အပြင်သိပ်မထွက်ဖြစ်ဘူး၊ ပွဲတွေလမ်းတွေ သူမလိုက် တတ်ဘူး နန္ဒာ၊ ကိုယ်က သူ့ကိုအပြင်ထွက် စေချင်တယ်၊ သူက ဘယ်မှ ခေါ်လို့ မရဘူး၊ အိမ်မှာ ပဲကြုံလို့ တွေ့ခွင့်ရခဲ့ ရင် နန္ဒာ သူ့အကြောင်း သိပါလိမ့်မယ်"

ပြောရင်းက ညီသည် ဂုဏ်ကိုဖျတ်ခနဲ သတိတရဖြစ်မိလေသည်။ ။ ခု ချိန်လောက်ဆို မုန့်သည် ခေါ်ကာ လေးထပ်အထိတက်လာရသော မုန့် သည် ကို ပိုက်ဆံပိုပေးရာတာအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ အာလူးပေးဖော် ရတာအတွက်သာ အပျင်းပြေ ကျေနပ်နေလိမ့်မည်။ ဂုဏ် ပျင်းရှာမှာ ပေါ့၊ ဂုဏ်အတွက် အဖော်တစ်ယောက်လောက် အိမ်မှာ ခေါ်ပေးထားနိုင်လျှင် အဆင်ပြေမှာ ပဲ။ သို့ သော် ထိုအဖော်က မကောင်းလျှင် စိတ်ချမ်းသာရမှာ ထက် စိတ်ဆင်းရဲရမှာ ပိုလိမ့်မည်။ ဂုဏ်လို မိန်းကလေးအတွက် ထိုအဖော်ကြောင့်ပင် ပိုပြီးစိတ်ပူနောက်ဆံတင်းရမှာ မျိုး

လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

" ကိုညီရှင်း ဒီမှာ လုပ်တာ ကြာပြီလား "

" ကိုယ်က ဦးလူကလေးရဲ့ အဖွဲ့ဝင် တပည့်တစ်ယောက်ပေါ့၊ ဦးလူကလေးနဲ့ အလုပ်တူတူ လုပ်ဖြစ်နေတာတော့ ကိုးလဆယ်လရှိပါပြီ၊ ဦးလူကလေးနဲ့ ပဲ တွဲနေရတယ်လေ "

" ဒါဆို ဦးရဲ့ အိမ်ပုံစံတွေထဲ ညှိလက်ရာလဲ မကင်းဘူးပေါ့နော် "

" ဆိုပါတော့လေ၊ ဒါပေမယ့် သူကဆရာ ကိုယ်ကတပည့်လေ၊ ကိုယ်ထွင်လိုက်တဲ့ ပုံစံကို သူက ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်သေးတာပေါ့၊ ဆရာ ပြင်ဆင်ပြီးတာကိုမှ အလုပ်ရှင်လက်ကို အပ်တာပါ "

" ကိုယ်လဲကျွမ်းကျင် ဝါသနာလဲပါတာကို လုပ်နေရတော့ ကောင်းပါတယ်၊ နန္ဒာကတော့ တခြားဘာမှ လဲ မလုပ်တတ်ဘူးလေ၊ မေမေတို့ ငယ်ကတည်းက စိန်ရွှေရတနာပွဲစားလုပ်လာတာဆို တော့ နန္ဒာလဲ အဲဒီခြေလှမ်းပဲ နင်းရတော့တာပေါ့၊ မေမေကတော့ ပွဲစားအကြီးစား၊ နန္ဒာကတော့ ပွဲ စားကလေးဖြစ်နေပြီ၊ ကျောင်းပြီးတော့ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ပျင်းနေရမှာ ကိုညီရဲ့ "

အခေါ်အခေါ်ကို သူ့ဘာသာ သတိပြုမိတော့တာလား၊ အမှတ်တမဲ့ထွက်သွားတာကို ပြင်မနေ တော့ဘဲ ထားလိုသလား မသိပေ။ ညီက ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်၏။

" နန္ဒာ ပြန်တော့မယ်၊ ဦးလာရင် ပြောပေးထားနော်၊ သူ့အိမ်ကို ဒီနေ့ည ရှစ်နာရီလောက် မေ မေနဲ့ လာခဲ့မယ်လို့ လဲ ပြောပေးပါနော်၊ မအားလို့ မတွေ့ရလဲ နောက်တစ်နေ့ ဆက်လာဦးမယ်လို့ "

" ပြောထားလိုက်မယ်လေ "

နန္ဒာက ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်ကာ ကားနောက်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ညီက နောက်ဆုတ် ကာ ကားထွက်သွားသည် အထိ နေရာမှာ ရပ်နေလိုက်သည် ။ ကားကလေး တော်တော်ဝေးမှ ယာယီ ရုံးခန်းဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ နန္ဒာနှင့် မမျှော်မလင့် ဆုံလိုက်ရတာကို ရယ်ချင်စိတ်နှင့် ဆတ်ခနဲ ပခုံးတွန့်ကာ တစ်ချက်ရယ်မောမိသည် ။ ငယ်ငယ်က အဖြစ်တွေဟာ အခုတော့လည်း ရယ်မော ရှက်ရွံ့ ချင်စရာ။ ရည်းစားဟောင်းဆိုတော့ ပတ်သက်မှုက တကယ်တော့ ရည်ချင်စရာလည်းကောင်း၊ မျက် နှာပူဖို့ လည်း ကောင်းလှသည် ။ သည် လိုမိန်းကလေးဟောင်းတွေကို လမ်းတွေ့ပေမယ့်လည်း ညီ မသိ သလို ခပ်တည်တည်ဖြတ်ကျော် မမြင်ယောင်ဆောင်လေ့ရှိပေမယ့် ခုတော့ မမြင်ယောင်ဆောင်လည်း မရ၊ ရှောင်လွှဲလို့ လည်း ရမှ မရတော့ဘဲ၊ သူမဘက်က လက်ထပ်တော့မှာ မို့ ပိုပြီး စိတ်ရှင်းခွင့်ရတာကို ပဲ ကျေးဇူးတင်ရပေဦးမည်။

ညီသည် ဖိတ်စာတစ်စောင်ကို ဦးလူကလေး စားပွဲပေါ် သပ်သပ်ရပ်ရပ် တင်လျက် ကိုယ့်အ တွက် ဖိတ်စာကိုတော့ စာအုပ်ပုံ စာရွက်ထပ်နှင့် ရှုပ်ပွနေသော ကိုယ့်စားပွဲပေါ် ဖြစ်သလိုလှမ်းပစ် တင်လိုက်မိသည် ။

စားပွဲ၌ ပြန်ထိုင်ကာ ဦးလူကလေး မှတ်ချက်တွေအတွက် ဖြေရှင်း ငြင်းဆန်စကားကို ချက်ကျ လက်ကျအောင် ပြန်လည်စဉ်းစားခန်း ဝင်ရတော့၏။
